

Arrest

nr. 112 359 van 21 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 2 juli 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POOTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 15 november 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 11 december 2012 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden door de Raad bevestigd bij arresten nrs. 102.896 en 102.897 van 15 mei 2013.

1.2. Op 3 januari 2013 werd aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) betekend.

1.3. Op 7 september 2012 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 12 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard.

1.4. Op 24 juni 2013 dienden verzoekers elk een tweede asielaanvraag in. Op 2 juli 2013 nam de gemachtigde voor elk van de ingediende asielaanvraag een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater). Dit zijn de twee bestreden beslissingen waarvan verzoekers op 2 juli 2013 in kennis werden gesteld.

De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten OPO

(...)

en van nationaliteit te zijn : Nigeria

die een asielaanvraag heeft ingediend op 24.06.2013 (2)

Overwegende dat

betrokkene op 16.11.2011 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; hem echter op 12.12.2012 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 07.01.2013 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 17.05.2013 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 24.06.2013 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij hij verklaart niet naar zijn land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij stelt dat zijn partner, I.D., recent van haar broer S. zou vernomen hebben dat er een opsporingsbericht op naam van betrokkene zou verschenen zijn in de krant; S. deze krant aan betrokkene zou bezorgd hebben; echter dient opgemerkt te worden dat deze krant dateert van 10.11.2011 en betrokkene niet kan aantonen dat hij deze krant niet reeds gedurende zijn eerste asielprocedure had kunnen aanbrengen; de door betrokkene aangebrachte enveloppe overigens enkel aantoonde dat betrokkene recent een zending op zijn naam zou ontvangen hebben, maar nergens de inhoud van deze zending uit blijkt; betrokkene dan ook over geen enkel begin van bewijs beschikt teneinde de bewering dat hij bij een terugkeer naar Nigeria zou gearresteerd worden en de doodstraf zou krijgen; er bovendien, reeds gedurende de eerste asielprocedure van betrokkene, door de Belgische asielinstanties gesteld werd dat betrokkene niet aannemelijk kon maken dat hij door de Nigeriaanse autoriteiten zou beschuldigd zijn van lidmaatschap van Boko Haram en hij omwille hiervan zou vervolgd worden; de verklaringen van betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen; betrokkene tenslotte ook een attest voorlegt van een opleiding die hij volgde bij de VDAB en verwijst naar het feit dat zijn kinderen in België school lopen; dergelijke motieven echter geen uitstaans hebben met de Conventie van Genève en er dan ook geen verder gevolg aan kan gegeven worden; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten I.D.

(...)

en van nationaliteit te zijn : Nigeria

die een asielaanvraag heeft ingediend op 24.06.2013 (2)

Overwegende dat

betrokkene op 16.11.2011 voor het eerst een asielaanvraag indiende in België; haar echter op 12.12.2012 zowel de vluchtelingenstatus, als het statuut van subsidiaire bescherming geweigerd werd vanwege het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS); betrokkene op 07.01.2013 schorsend beroep aantekende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), waar op 17.05.2013 de beslissing van het CGVS bevestigd werd; betrokkene op 24.06.2013 een tweede asielaanvraag indiende, waarbij zij verklaart niet naar haar land van herkomst te zijn teruggekeerd; betrokkene hierbij verwijst naar een krantenartikel, dat haar partner dhr. OPO naar voren bracht in het kader van zijn tweede asielaanvraag; echter ook in het dossier van dhr. OPO op 02.07.2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een negatieve beslissing van 'weigering van in overwegingname' (bijlage 13quater) genomen werd voor wat betreft zijn tweede asielaanvraag; betrokkene dan ook over geen enkel begin van bewijs beschikt, teneinde de bewering dat noch haar partner, noch zij en haar kinderen, niet naar Nigeria zouden kunnen terugkeren uit vrees voor hun leven; betrokkene tenslotte wel een attest voorlegt van een opleiding die zij volgde bij de VDAB; dergelijke motieven echter geen uitstaans hebben met de Conventie van Genève en er dan ook geen verder gevolg aan kan gegeven worden; betrokkene bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 1A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna: VN Vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3, artikel 48/2 juncto artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“ A. Schending van artikel 1A Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 1A van de Conventie van Genève bepaalt het volgende:

"Elke persoon die uit gegronde vrees (1) voor vervolging (2) wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging f31 zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit (4), en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen (5) of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of uit hoofde van bedoelde vrees, niet wil terug keren. "

Verzoekers leggen heden het doorslaggevend bewijsstuk voor, waarvan zij melding maakten tijdens hun 1^e asiel maar die zij niet in hun bezit hadden waar zij in alle urgentie gevlucht waren uit hun land en geen contact meer hadden met familie aldaar.

Wat betreft het TV bericht met krant merkten verzoekers tijdens hun 1^e asiel op "dat in Nigeria zeer veel kranten zijn. Door hun wegvluchten hadden zij niet de nodige kennis en middelen om te weten te komen welke krant het was. Trouwens heeft verzoeker geen enkele familie meer die hem hierbij zou kunnen helpen in Nigeria. Zijn partner heeft: nog en kei 2 broers in Effurum, waarmee zij tot op heden geen enkel contact meer heeft bij gebreke aan contactgegevens."

Eerste verzoeker heeft geen enkele familie in Nigeria.

Tweede verzoekster heeft 2 broers in Nigeria maar was alle contact met hen verloren tot heden. Haar broer had zijn GSM verloren en heeft slechts recent opnieuw een nieuwe gsm met zelfde nummer. Verzoekers hebben steeds gepoogd deze broer te bereiken, tevergeefs.

Het kan hen geenszins worden verweten het artikel pas heden bij te brengen.

Verzoekers wisten zelfs niet in welke krant het artikel was verschenen, daar zij louter op TV in Lagos een krantenartikel met de foto van eerste verzoeker hadden gezien zonder te weten over welke krant het ging.

Eén van haar broers had het kwetsieve artikel met foto van eerste verzoeker in een krant bij zijn vriend gezien en heeft deze krant kunnen bemachtigen en overgemaakt aan verzoekers.

Waar het CG verzoekers tijdens het 1e asiel heeft verweten dit krantenartikel niet voor te leggen, leggen zij dit doorslaggevend stuk heden voor. Dit krantenartikel bewijst ontegensprekelijk dat eerste verzoeker wordt bezocht door de Nigeriaanse autoriteiten wegens vermeende banden met de Boko Haram.

Verzoekers vinden zich wel degelijk in de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend.

Verzoeker en zijn gezin hebben 'een gegronde toekomstige' vrees voor vervolging.

Om reden dat verzoeker tot een bepaald ras, godsdienst, politieke overtuiging en sociale groep behoort, wordt hij er ten onrechte van beschuldigd lid te zijn van Boko Haram. Vele personen werden en worden nog steeds onterecht van dergelijk lidmaatschap beschuldigd en vermoord en/of geëxecuteerd zonder enige vorm van eerlijk proces.

Dit was ook al zo het geval tijdens de olie-oorlog waar op dezelfde wijze personen verdacht van opstandig te zijn en dus terrorist te zijn, zo ook de schoonvader van verzoeker, zonder enige vorm van eerlijk proces gruwelijk werden vermoord.

De regio alwaar verzoeker afkomstig is staat bekend voor valse beschuldigingen van terrorist te zijn en moorden zonder enige vorm van proces, wat ook blijkt uit de recente actualiteit.

Moslims en ook christenen worden op heden regelmatig beschuldigd van lidmaatschap van Boko Haram een extremistische islamitische sekte die terreuraanslagen uitvoert in kerkgebieden in het noord-oosten van Nigeria.

De DVZ deed ondanks het overleggen van het doorslaggevend bewijsstuk geen enkel concreet onderzoek naar de concrete situatie van verzoeker. Zij stelt zelfs dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt. Nochtans is dit stuk juist het stuk dat het CG tijdens de 1^e asielaanvraag verzocht te overleggen.

B. Schending van artikel 48/2 juncto 48/4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4 § 1er in de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op art. 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst of in het geval van een staatsloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in §2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in art. 55/4, valt.. "

Op basis van dit doorslaggevend nieuw stuk komen verzoekers minstens in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het is duidelijk dat verzoeker en zijn familie bij terugkeer naar Nigeria gevaar lopen voor ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing (art. 3 EVRM) en ernstige bedreiging van zijn leven of de persoon van verzoeker als gevolg van de dreigende besnijdenis en willekeurig geweld bij de weigering hiervan.

Mochten verzoekers bescherming kunnen genieten in Nigeria dan had hij zijn land niet verlaten.

Men kan niet ontkennen dat verzoeker en zijn familie een reëel risico loopt voor het lijden van ernstige schade bij een terugkeer naar Nigeria.

Nigeria staat algemeen gekend als een faliekante dictatuur waar corruptie en willekeur zegevieren.

In de woonplaats van verzoeker geldt er een algemeen conflict tussen christenen en moslims overschaduwd door de Boko Haram.

Voor het overige verwijst verzoeker naar de uiteenzetting hierboven.”

3.2. De Raad wijst erop dat de bestreden beslissingen geen beslissingen zijn waarin de tweede asielaanvragen van verzoekers inhoudelijk behandeld worden, maar beslissingen van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag vormen, genomen op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, zoals ook uitdrukkelijk in de bestreden beslissingen wordt aangegeven.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.3. Verzoekers zijn ervan overtuigd dat ze zich *“wel degelijk in de voorwaarden om als vluchteling te worden erkend”* bevinden dan wel *“minstens in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet”*.

Deze overtuiging van verzoekers kan de motivering van de bestreden beslissingen evenwel niet onderuit halen. Het betoog dat wordt ontwikkeld en aan deze overtuiging wordt verbonden gaat immers voorbij aan de finaliteit van de procedure in het licht van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris in dit verband. De Raad merkt op dat artikel 1A van het VN Vluchtelingenverdrag en artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, die verzoekers geschonden achten, bepalen in welke omstandigheden een vreemdeling als vluchteling kan worden erkend. Aangezien in de bestreden beslissingen evenwel geen standpunt ingenomen wordt over de behoefte aan internationale bescherming van verzoekers, doch slechts wordt vastgesteld dat zij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet hebben aangebracht in het kader van hun tweede asielaanvraag, kan de schending van deze bepalingen in dit kader niet dienstig worden aangevoerd.

Tenslotte merkt de Raad dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus.

Het eerste middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

3.4. Verzoekers voeren in een tweede middel de schending aan van artikelen 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Schending van artikel 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijk motiveringswet van 29.07.1991, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Artikel 62 bepaalt het volgende:

" De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. "

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

" Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermijden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn. "

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de DVZ in casu werden geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Verzoekers leggen degelijk een doorslaggevend nieuw stuk voor welk hun eerste asielaanvraag ten volle ondersteunen.

De motivering van de dienst vreemdelingenzaken om te besluiten dat geen nieuwe gegevens worden aangebracht is dan ook ten eerste niet adequaat. Deze motiveringen zijn passend bij de beoordeling van een asielaanvraag ten gronde. De Dienst Vreemdelingenzaken deed niet het minste onderzoek naar het nieuwe stuk van verzoekers.

De DVZ motiveert niet adequaat en geenszins op afdoende, nauwkeurig en volledig wijze.

De DVZ motiveert haar redeneringen ofwel helemaal niet ofwel op zeer algemene en vage manier, voor zover men al kan spreken van enige 'motivering'.

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.

Verzoekers hebben onder titel 2.1 Eerste Middel afdoende aangetoond dat niet voldaan werd aan de motiveringsplicht.

De DVZ besluit zonder enige concrete motivering en zonder enig concreet onderzoek naar het nieuwe stuk lukweg dat geen nieuwe gegevens worden aangebracht. Deze motivering is niet correct, niet geldig en louter stereotiep.

De DVZ bewijst niet dat verzoeker en zijn familie bij een terugkeer naar Nigeria geen risico op ernstige schade zullen lijden. Het zou trouwens niet ernstig zijn dergelijke bewering te doen, daar waar op de woonplaats van verzoeker het een gevestigde praktijk is dat moslims worden beticht lid te zijn van de Boko Haram en lukweg worden vermoord.

Het nieuwe stuk ligt volledig in lijn met de 1e asielaanvraag. Tijdens de 1e asielaanvraag verzocht het CG onderhavig nieuw stuk voor te leggen. Bij gebreke hieraan werd onder meer de 1e aanvraag afgewezen bij gebrek aan bewijs.

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en het nieuwe stuk werd duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de DVZ haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen.

De stereotiepe motivering van de DVZ is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende en zelfs totaal niet correct. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak. De zorgvuldigheidsplicht werd niet in acht genomen.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de DVZ (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en (iv) de algemene zorgvuldigheidsplicht, totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden hervormd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.5. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, ze evenwel niet verduidelijken op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissingen werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.6. De uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710). Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt, met verwijzing naar de rechtsgrond van de bestreden beslissingen, met name artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, vastgesteld, na een bespreking van de beweerde nieuwe elementen die verzoekers hebben aangebracht, dat verzoekers geen nieuwe gegevens aanbrengen die betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij deze naar voren hadden kunnen brengen, waaruit zou blijken dat er, wat hen betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet noch van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt aangetoond door verzoekers.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, zoals gesteld door de verzoekers, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissingen niet naar behoren gemotiveerd zijn. (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

3.7. In wezen voeren verzoekers de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissingen werden genomen in toepassing van desbetreffend artikel.

3.8. Verzoekers menen dat ze wel degelijk een doorslaggevend nieuw stuk, m.n. een krantenartikel, hebben aangebracht dat hun eerste asielaanvragen ten volle ondersteunt. Ze betogen dat de gemachtigde zonder enige concrete motivering en zonder enig concreet onderzoek naar het nieuwe stuk zomaar besluit dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht. Verzoekers menen dat de motivering niet correct en niet geldig is alsook stereotiep.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing omtrent het nieuwe stuk, d.i. het krantenartikel, als volgt wordt gemotiveerd:

“betrokkene hierbij stelt dat zijn partner, I.D., recent van haar broer S. zou vernomen hebben dat er een opsporingsbericht op naam van betrokkene zou verschenen zijn in de krant; S. deze krant aan betrokkene zou bezorgd hebben; echter dient opgemerkt te worden dat deze krant dateert van 10.11.2011 en betrokkene niet kan aantonen dat hij deze krant niet reeds gedurende zijn eerste asielprocedure had kunnen aanbrengen; de door betrokkene aangebrachte enveloppe overigens enkel aantoonde dat betrokkene recent een zending op zijn naam zou ontvangen hebben, maar nergens de inhoud van deze zending uit blijkt; betrokkene dan ook over geen enkel begin van bewijs beschikt teneinde de bewering dat hij bij een terugkeer naar Nigeria zou gearresteerd worden en de doodstraf zou krijgen; er bovendien, reeds gedurende de eerste asielprocedure van betrokkene, door de Belgische asielinstanties gesteld werd dat betrokkene niet aannemelijk kon maken dat hij door de Nigeriaanse autoriteiten zou beschuldigd zijn van lidmaatschap van Boko Haram en hij omwille hiervan zou vervolgd worden; de verklaringen van betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen;”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de stukken voorgelegd en de verklaringen afgelegd tijdens het verhoor van verzoekers op 26 juni 2013, alsook op concrete wijze omtrent het individueel geval van verzoekers en alle omstandigheden die hun situatie kenmerken, heeft gemotiveerd.

Door louter te stellen dat de gemachtigde voorbij gaat aan de concrete gegevens van de zaak, wordt niet aangetoond dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat *“betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.”*

3.9. Verzoekers voeren aan dat de gemachtigde niet bewijst dat verzoekers bij een terugkeer naar Nigeria geen risico op ernstige schade zullen lijden. De Raad onderstreept dat de bewijslast inzake het aantonen van het nieuwe karakter van een gegeven niet bij de gemachtigde ligt maar bij de verzoekende partij. Voorts herhaalt de Raad dat de finaliteit van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet er enkel in bestaat na te gaan of er nieuwe gegevens worden aangebracht, en niet om een standpunt in te nemen over de behoefte aan internationale bescherming van verzoekers.

3.10. Verzoekers menen verder dat het voorgelegde stuk, d.i. het krantenartikel, volledig in lijn ligt met de eerste asielaanvraag, dat tijdens de eerste asielaanvraag het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzocht om het nieuw stuk voor te leggen en dat bij gebreke hieraan de eerste asielaanvragen werden afgewezen bij gebrek aan bewijs.

De Raad merkt op dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet stelt dat de gemachtigde kan weigeren een herhaalde asielaanvraag in overweging te nemen indien de vreemdeling *“geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”*

De Raad stipt aan dat het begrip “nieuw gegeven” niet omvat dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Documenten die een verzoeker in het kader van een herhaalde asielaanvraag aanbrengt, kunnen weliswaar “nieuw” zijn in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht van de gemachtigde van de staatssecretaris, maar verzoeker dient voorts aan te tonen dat ze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Immers, het loutere feit dat een verzoeker gegevens niet kon aanbrengen noch vermelden in zijn vorige asielprocedure is onvoldoende om aan te nemen dat het een nieuw gegeven is in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 3 mei 2001, nr. 95.156).

3.11. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd: *“echter dient opgemerkt te worden dat deze krant dateert van 10.11.2011 en betrokkene niet kan aantonen dat hij deze krant niet reeds gedurende zijn eerste asielprocedure had kunnen aanbrengen”.*

Voor wat betreft het voorgelegde krantenartikel oordeelt de gemachtigde aldus dat verzoekers dit stuk reeds tijdens hun eerste asielaanvraag naar voren hadden kunnen brengen. Verzoekers brengen hiertegen niets in buiten hun overtuiging dat de stukken wel degelijk nieuwe elementen uitmaken. De Raad dient te herhalen dat een nieuw element een element is dat betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. De vaststelling van de gemachtigde dat de verzoekers in wezen de mogelijkheid hadden om het krantenartikel tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag naar voren te brengen is in deze niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk aangezien het krantenartikel dateert van 10 november 2011 en verzoekers niet aantonen dat ze het niet eerder hadden kunnen aanbrengen.

Nu verzoekers niet aantonen of aannemelijk maken waarom het krantenartikel niet eerder kon worden voorgelegd, dient de Raad vast te stellen dat, gelet op punt 3.2., deze motieven op zich voldoende zijn om de bestreden beslissing te schragen.

3.12. Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft voorts niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS 1 oktober 2009, nr. 196.606).

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Deze bepaling laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Om vast te stellen of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, kan de gemachtigde bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens nagaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerdere asielaanvraag (RvS 7 maart 2012, nr. 8 200 (c); RvS 17 mei 2010, nr. 5 672 (c)).

In die zin dient te worden vastgesteld dat de eerste asielaanvragen van verzoekers niet werden afgewezen bij gebrek aan bewijs, zoals verzoekers betogen, maar wegens de ongeloofwaardigheid van verzoekers’ verklaringen. Het Commissariaat-generaal besloot op 11 december 2012 dat het niet aannemelijk was dat verzoekers door de Nigeriaanse overheden zouden zijn beschuldigd van lidmaatschap van Boko Haram en dat er geen geloof kon worden gehecht aan de aangehaalde

vervolgingsfeiten. Ook de Raad stelde in zijn arresten nrs. 102.896 en 102.897 vast dat verzoekers' verklaringen niet aannemelijk, tegenstrijdig en ongeloofwaardig waren.

Derhalve komt de beoordeling van de gemachtigde dat *"reeds gedurende de eerste asielprocedure van betrokkene, door de Belgische asielinstanties gesteld werd dat betrokkene niet aannemelijk kon maken dat hij door de Nigeriaanse autoriteiten zou beschuldigd zijn van lidmaatschap van Boko Haram en hij omwille hiervan zou vervolgd worden; de verklaringen van betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie kunnen wijzigen;"* de Raad niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk voor.

Met de enkele bemerking van verzoekers dat het krantenartikel volledig in lijn ligt met de eerste asielaanvraag weerleggen de verzoekers deze beoordeling niet.

De overige motieven van de bestreden beslissingen worden niet betwist, zodat deze gehandhaafd blijven.

Gelet op het bovengestelde besluit de Raad dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de gemachtigde op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze of met miskenning van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld om hun tweede asielaanvragen niet in overweging te nemen.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.13. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel. Dit wordt als volgt toegelicht:

"Schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoekers vorderen op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de hervorming van de bovengenoemde beslissing van de DVZ.

Doordat de gevolgen van de beslissing van de DVZ, meer bepaald mogelijke repatriëring, totaal niet in verhouding zijn met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen.

Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat het leven van verzoekers en hun gezin in gevaar wordt gebracht.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat.

Verzoekers hebben nooit tijdens hun verblijf in België op een of ander wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap.

De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo'n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing niet proportioneel is.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.14. Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel voortspruitende voor de overheid uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat. (cfr. RvS 108.862 van 4 juli 2002).

Verzoekers betogen dat de gevolgen van de bestreden beslissing disproportioneel zijn, met name dat hun leven in gevaar zal worden gebracht.

In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat *"betrokkene dan ook over geen enkel begin van bewijs beschikt teneinde de bewering dat hij bij een terugkeer naar Nigeria zou gearresteerd worden en de doodstraf zou krijgen"* alsook dat *"betrokkene dan ook over geen enkel begin van bewijs beschikt, teneinde de bewering dat noch haar partner, noch zij en haar kinderen, niet naar Nigeria zouden kunnen terugkeren uit vrees voor hun leven;"*.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich beperken tot hypothetische en ongestaafde beschouwingen, die bovenstaande motieven niet weerleggen en die niet kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Uit punt 3.10 blijkt verder dat verzoekers er niet in slagen aan te tonen dat de gemachtigde ten onrechte hun tweede asielaanvragen niet in overweging heeft genomen. Bijgevolg tonen zij ook niet aan dat de bestreden beslissingen disproportioneel zouden zijn.

Het derde middel is niet gegrond.

3.15. In een vierde middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 2, 3, 5 en 9 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM). Dit wordt als volgt toegelicht:

"Schending van artikel 2, 3, 5 en artikel 9 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij wet van 13.05.1955.

Artikel 2 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt dat:

" Het recht van eenieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, tenzij bij wege van ten uitvoerlegging van een vonnis, dat is uitgesproken door een rechtbank, wegens een misdrijf waarop de wet de doodstraf heeft gesteld. "

Artikel 3 bepaalt:

" Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. "

Artikel 5 bepaalt:

" Eenieder heeft recht op persoonlijke vrijheid en veiligheid."

Doordat de DVZ de 2de asielaanvraag niet in overweging wenst te nemen, hoewel een doorslaggevend nieuw stuk, waarnaar verwezen tijdens de 1e asielaanvraag maar toen niet in het bezit van verzoekers, waaruit ontegensprekelijk blijkt dat eerste verzoeker gezocht wordt door de Nigeriaanse autoriteiten wegens vermeende banden met de Boko Harem, blijkt.

Door de weigering tot inoverwegingname worden de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM geschonden. Artikel 2 stelt uitdrukkelijk dat het recht op leven wordt beschermd. Artikel 3 stelt duidelijk dat niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Artikel 5 stelt dat ieder recht heeft op veiligheid.

Bij een terugkeer naar Nigeria loopt het gezin van verzoeker het reëel risico dat zij worden onderworpen wordt aan onmenselijke vernederende behandeling.

Verzoeker kan bij een terugkeer naar Nigeria onmogelijk de bescherming inroepen van de overheid en de politie, gezien deze corrupt zijn en alom worden omgekocht. Verzoeker wordt zelfs om onterechte beschuldigingen gezocht door de Nigeriaanse autoriteiten.

De bestreden beslissing van de DVZ werd duidelijk niet op zorgvuldige wijze genomen en de stukken werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Nochtans komt bij een terugkeer van verzoeker naar Nigeria zijn leven en zijn gezin in gevaar.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 2, 3 en 5 van het EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

3.16. De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de bestreden beslissingen geen betrekking hebben op een gedwongen verwijderingsmaatregel maar enkel stellen dat de verzoekers het grondgebied dienen te verlaten.

Vervolgens merkt de Raad op dat verzoekers niet verduidelijken op welke wijze artikel 9 van het EVRM, dat betrekking heeft op godsdienstvrijheid, door de bestreden beslissing wordt geschonden.

Voorts wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) stelt dat het in principe aan de verzoekers toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van herkomst zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS nr. 105.233 van 27 maart 2002, RvS nr. 105.262 van 28 maart 2002, RvS nr. 104.674 van 14 maart 2002). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schendingen van artikelen 2 en 5 van het EVRM. In casu staven verzoekers hun loutere beweringen niet met een concreet begin van bewijs.

De Raad herinnert er tenslotte aan dat de eerste asielaanvragen van verzoekers door het Commissariaat-generaal en de Raad ongeloofwaardig werden bevonden. Voorts blijkt uit bovenstaande dat op goede gronden werd besloten om de tweede asielaanvragen van verzoekers niet inoverweging te nemen. De Raad merkt daarbij op dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te

zetten, maar dat documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Een schending van de artikelen 2, 3, 5 en 9 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Het vierde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

M. MAES